

У. У. Джейкъбс
Амилия Б. Едуардс
Уилям Хоуп Ходжсън

М. Р. Джеймс
Е. Ф. Бенсън
Е. Г. Сүейн

Призрачният дилижанс

Превод от английски
Огняна Иванова

Преводът е направен по:

W. W. Jacobs, *The Monkey's Paw*, 1902

Amelia B. Edwards, *The Phantom Coach*, 1864

William Hope Hodgson, *The Derelict*, 1912

M. R. James, *The Rose Garden*, 1911

E. F. Benson, *The Confession of Charles Linkworth*, 1912

E. G. Swain, *Bone to His Bone*, 1912

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

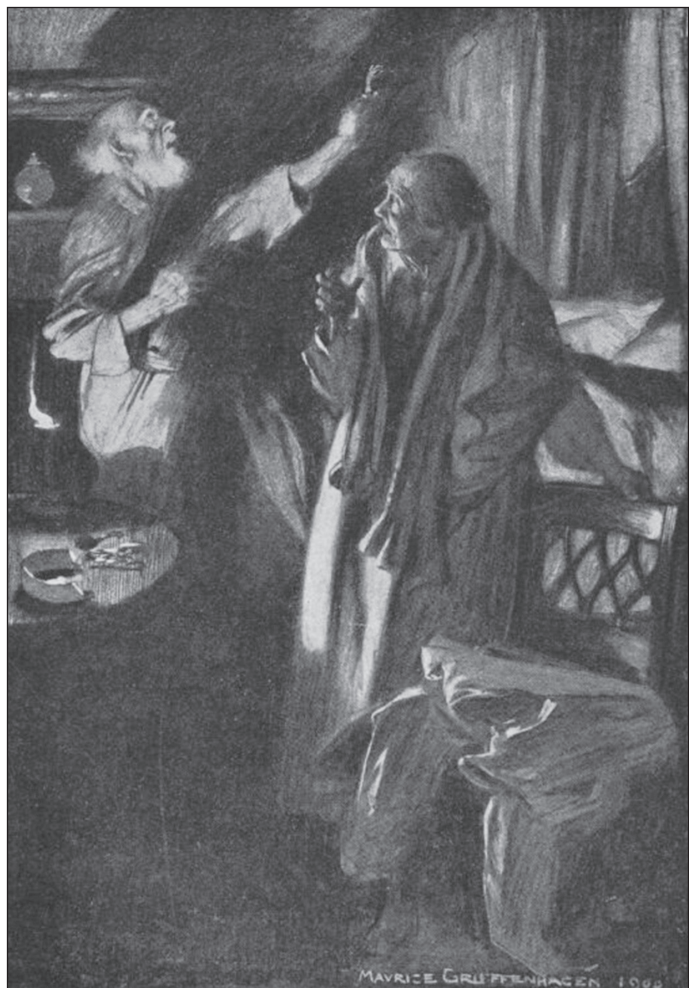
© Огняна Иванова, подбор и превод, 2017

© Издателство „Изток-Запад“, 2017

ISBN 978-619-01-0134-5

СЪДЪРЖАНИЕ

У. У. Джейкъбс (1863–1943) МАЙМУНСКАТА ЛАПА	5
Амилия Б. Едуардс (1831–1892) ПРИЗРАЧНИЯТ ДИЛИЖАНС	25
Уилям Хоуп Ходжсън (1877–1918) ИЗОСТАВЕНИЯТ КОРАБ	49
М. Р. Джеймс (1862–1936) ГРАДИНА С РОЗИ	97
Е. Ф. Бенсън (1867–1940) ПРИЗНАНИЕТО НА ЧАРЛС ЛИНКУЪРТ	117
Е. Г. Сүейн (1861–1938) КОСТ ПРИ КОСТИ ОТИВА	145

MAURICE GRUFFENHAUSEN 1966

У. У. ДЖЕЙКЪБС

МАЙМУНСКАТА ЛАПА

I.

Нощта навън бе студена и влажна, но в малката гостна на вила „Златен дъжд“ щорите бяха спуснати и огънят весело бумтеше. Баща и син играеха шах; първият, понеже имаше идеи за играта, включващи радикални промени, излагаше царя си на толкова неочаквана и ненужна опасност, че дори предизвика коментар от страна на белокосата възрастна дама, която кротко плетеше край камината.

– Чуй само как вие вятърът! – каза господин Уайт, който забеляза направената от него фатална грешка прекалено късно и от все сърце му се прииска да попречи на сина си да я види.

– Чувам! – каза синът, мрачно погледна шахматната дъска и протегна ръка. – Шах!

– Струва ми се, че няма да дойде тази вечер – рече бащата с ръка, застинала над дъската.

– Мат! – каза в отговор синът.

– Това е най-лошото, ако човек живее на отдалечено място – господин Уайт не се сдържа и внезапно се сопна неочаквано грубо. – От всички неприятни, кални и забутани места за обитаване тукашното е най-лошото. Алеята става мочур, а пътят се превръща в придошла река. Представа нямам какво си мислят тия хора. Предполагам, че им е все тая, след като само две къщи по пътя се дават под наем.

– Не се ядосвай, скъпи! – успокой го съпругата му. – Може да спечелиш следващата партия.

Господин Уайт вдигна поглед сърдито, точно в мига, когато майка и син си разменяха многозначителни погледи. Думите замряха на устните и той гузно скри своята усмивка в рядката си, прошарена брада.

– Ето го! – обяви Хърбърт Уайт, когато портата силно се затръшна и до вратата стигнаха тежки стъпки.

Гостоприемният възрастен мъж побърза да стане, отвори вратата и се чу как изказва съболезнованията си на новодошлия. Новодошлият също сподели скръбта си, така че госпожа Уайт каза: „Колко жалко!“ и леко се прокашля, когато съпругът ѝ влезе в стаята, последван от висок, плещест и червендалест мъж с малки очички.

– Старши сержант Морис – представи го домакинят.

Старши сержантът се ръкува с присъстващите, прие предложеното му място до огъня и доволно гледаше как домакинът извади уиски, чаши и сложи малък меден чайник на печката.

След третата чаша очите му светнаха и той заговори. Малкият семеен кръг следеше с неподправен интерес дошлият отдалече посетител, докато той наместваше широките си рамене в креслото и говореше за диви сцени и неустрашими подвизи; за войни, епидемии и чудати хора.

– Все това цели двацет и една години – каза господин Уайт, като кимна на съпругата и сина си. – Когато заминал, бил невръстно момче, работещо в склада. Вижте го сега!

– Не си личи много да се е променил – любезно каза госпожа Уайт.

– И на мене ми се ходи в Индия – добави възрастният мъж. – Не за друго, а да пообиколя малко, нали разбирате?

– По-добре си стой тука – каза старши сержантът и поклати глава.

Остави празната си чаша, тихо въздъхна и отново поклати глава.

– Искам да видя старите храмове, факирите и жонгльорите – обясни домакинът. – Какво започ-

на да ми разказваш онзи ден за някаква маймунска лапа, Морис?

– Нищо – побърза да каже старши сержантът. – Не си заслужава да го чуете.

– Маймунска лапа ли? – прояви любопитство госпожата.

– Е, по всяка вероятност може да бъде наречено магия – каза гостът, без много да се двоуми.

Тримата му събеседници наостриха нетърпеливо уши. Унесен, посетителят вдигна празната чаша към устата си и после отново я остави. Домакинът я напълни.

– Наглед е просто малка лапа, изсушена – като мумифицирана – рече гостът и взе да рови в джоба си.

Извади нещо, за да им го покаже. Госпожа Уайт се дръпна и смръщи лице, но синът ѝ го разгледа с любопитство.

– И какво толкова му е особеното? – попита господин Уайт, като го взе от сина си, разгледа го и после го остави на масата.

– Направи ѝ магия един стар факир, много свят човек – каза старши сержантът. – Искаше да докаже, че животът на хората се ръководи от съдбата, а онези, които се намесват, си докарват беди. Направи такава магия, че маймунската лапа да изпълни по три

желания на всеки един от трима души, които нямат връзка помежду си.

Тези думи правеха толкова внушително впечатление, че макар да се усмигнаха, слушателите му усетиха, че не го правят съвсем на място.

– Защо тогава не поискате да ви изпълни три желания, сър? – изхитри се да попита Хърбърт Уайт.

Старши сержантът го изгледа така, както хората на средна възраст имат навика да гледат самонадеяните младежи.

– Вече поисках – каза той и лицето му, което беше на петна, преbledня.

– И наистина ли ви изпълни желанията? – поинтересува се госпожа Уайт.

– Наистина – отвърна гостът и стъклената чаша се чукна в здравите му зъби.

– А друг пожелавал ли си е нещо? – не се отказваше старата дама.

– Желанията на първия от тримата са били удовлетворени – бе отговорът. – Не зная какви са били първите две, но третото е било да умре. Така получих лапата.

Говореше с толкова мрачен глас, че слушателите му притихнаха.

– Ако са били изпълнени трите ти желания, значи лапата вече не ти трябва, Морис – каза след известно време възрастният мъж. – Защо е в тебе?

Старши сержантът поклати глава и бавно каза:

– Просто ми харесва. Хрумна ми по едно време да я продам, но не мисля, че ще го направя. Вече е причинила достатъчно неприятности. Освен това хората не биха я купили. Според някои от тях това са празни приказки, а онези, на които наистина прави впечатление, искат първо да опитат върши ли работа, а после да ми платят.

– Ако можеше да ѝ кажеш още три желания, щеше ли да го направиш? – поинтересува се домакинът, като го гледаше изпитателно.

– Не зная – отвърна другият. – Не зная.

Взе лапата и като я залюля между показалеца и палеца си, изведнъж я хвърли в огъня. Уайт тихо извика, наведе се и я извади.

– По-добре да изгори! – каза настойчиво старши сержантът.

– Ако не я искаш, Морис – рече другият, – дай ми я на мене!

– Не – твърдо му отказа гостът. – Пратих я в огъня. Ако я задържиш, не ме обвинявай за онова, което ще се случи. Прояви здрав разум, хвърли я обратно в огъня.

Домакинът поклати глава и разгледа отблизо новата си придобивка. После попита:

– Как се прави?

– Държиш я в дясната си ръка и изричаш на висок глас желанието си – каза старши сержантът. – Но те предупреждавам, че има последствия.

– Звучи като приказка от „Хиляда и една нощ“ – каза госпожа Уайт, стана и започна да слага масата за вечеря. – Дали би могъл да поискаш да имам четири чифта ръце?

Съпругът ѝ извади талисмана от джоба си, подир което той и близките му избухнаха в смях, но гостът, с изписана върху лицето уплаха, хвана домакина за ръката.

– Щом се налага да кажеш желание, пожелай си нещо смислено! – сърдито рече той.

Господин Уайт пусна маймунската лапа в джоба си и като нареди столове, покани приятеля си на масата. Докато се занимаваха с вечерята, талисманът бе отчасти забравен, а подир това тримата слушаха като омагьосани втора част от приключенията на старши сержанта в Индия.

– Ако историята с маймунската лапа е истинска, колкото историите, които той ни разказа – обади се Хърбърт, когато вратата се затвори зад госта, тръгнал тъкмо навреме, за да хване последния влак, – няма да имаме голяма полза от нея.

– Плати ли му нещо за лапата, татко? – попита госпожа Уайт съпруга си, като го гледаше въпросително.

– Дребна сума – отвърна той и леко се изчерви. – Отказа да я вземе, но аз го принудих. Обаче отново настоя да я изхвърля.

– Със сигурност – рече Хърбърт и се престори, че трепери от страх. – Значи ще бъдем богати, известни и щастливи. Като начало си пожелай да станеш император, татко, тогава няма да си под чехъл.

И той хукна из стаята, преследван от вбесената госпожа Уайт, въръжена с мильо.

Господин Уайт извади маймунската лапа от джоба си и я погледна със съмнение.

– Не знам какво да си пожелаая и това си е – бавно каза той. – Струва ми се, че имам всичко, което искам.

– Ако можехме да се махнем от тази къща, щеше да си много щастлив, нали? – подхвърли Хърбърт с ръка на рамото му. – Е, тогава си пожелай двеста лири, тъкмо ще стигнат!

Баща му, усмихнат и засрамен, че проявява доверчивост, вдигна талисмана, докато синът – със сериозно изражение на лицето, донякъде смекчено от това, че намигна на майката – седна на пианото и удари няколко впечатляващи акорда.

– Искам да получа двеста лири – изрече отчетливо възрастният мъж.

Думите му бяха приветствани от мелодично блъскане по клавишите, което бе прекъснато от сърце-

раздирателния вик на господин Уайт. Съпругата и синът му се втурнаха към него.

– Помръдна се! – извика той и с отвращение погледна лапата, паднала на пода. – Когато си казвах желанието, се изви в ръката ми като змия!

– Да, но не виждам пари – рече синът му, вдигна лапата и я остави на масата. – Обзалагам се, че няма и да видя.

– Явно ти се е сторило, татко! – каза съпругата, като го гледаше с безпокойство.

Мъжът поклати глава.

– Както и да е. Нищо лошо не се случи, но все пак се стреснах.

Отново седнаха край камината, докато мъжете изпушат своите лули. Вятърът навън бе по-силен от всякога и старият господин трепна уплашено, когато една врата на горния етаж се затръшна. И тримата потънаха в необичайно и потискащо мълчание, което продължи, докато старите съпрузи не станаха, за да отидат да спят.

– Предполагам, че ще намериш парите в голяма торба насред леглото си – рече Хърбърт, когато им пожела лека нощ. – А върху гардероба ще клечи нещо отвратително и ще те наблюдава, докато прибираш нечестно придобитото богатство.

Синът остана сам в тъмното, вперил очи в гаснещия огън, в който виждаше да се появяват лица. Послед-

ното от тях бе толкова ужасно и маймунско наглед, че той го следеше с изумление. Лицето до такава степен се оживи, че Хърбърт се засмя малко неспокойно и пипнешком потърси по масата чаша с вода, за да го залее. Ръката му напипа маймунската лапа, той потрепери и обърса пръсти в самото си, а после отиде да си легне.

II.

На другата сутрин, на светлината от зимното слънце, което заливаше масата за закуска, страховете на Хърбърт му се видяха смешни. За разлика от предишната вечер, сега в стаята цареше атмосфера на прозаично спокойствие, а малката мърлява и сгърчена лапа бе хвърлена на бюфета небрежно, което сочеше, че не вярват особено в нейните възможности.

– Предполагам, че всички ветерани са еднакви – каза госпожа Уайт. – Само като си помисля, че слушахме такива глупости! Какво изпълняване на желанието може да има в наше време?! А ако имаше, с какво биха могли да ти навредят двеста лири, татко?

– Може да го ударят по главата, като падат от небето – каза фриволният Хърбърт.

– Морис каза, че нещата се случвали съвсем естествено, че човек е склонен да го обяснява със съвпадение – рече баща му.